

Бу кечада (мана бу кишини) ким меҳмон қилади?

09:21 / 07.10.2018 1673

بَلِّغْهُنَّ عُنْوَ هَلْ لَآ يَضْرَعُ رِيْرُهُ يَبَأُ نَعَو -564
هَيَلَعُ هَلْ لَآ يَصِيْبُنْ لَآ يَلِ الْجَرَءِجِ
يَلِ لَسْرَأْفُ دُوْهَجَم يِنِا بَلِّغْهُنَّ مَلَسَو
كَثَعَب يَدِّ لَآو تَلِّغْهُنَّ هَيَّاسِنِ ضَعَب
يَلِ لَسْرَأْمُ ثُءَامُ لَآ يَدْنَعُ أَمَّ قَحْلَاب
نَهْلُكَ نَلُّقُ يَتَحُ ، كَلِّدَلْ لُثِمُ تَلِّغْهُنَّ . يَرْحُأ
يَدْنَعُ أَمَّ قَحْلَابِ كَثَعَب يَدِّ لَآو لَآو : كَلِّدَلْ لُثِمُ
هَيَلَعُ هَلْ لَآ يَصِيْبُنْ لَآ يَلِ لَآو : ثُءَامُ لَآو
«؟ لَآو لَآو اَذُهُ فِي ضِي نَم» : مَلَسَو

هَلْ لَ لْ لُ وُسَّرَ اِي اِنَّا : رَا صُنَّ اَلَا نَمُّ لُ جَرَّ لَ اَقَف
: هَتَّ اُرْمَا لَ لَ اَقَف ، هَلْ حَرَّ يَ لَ اِ هَبَّ قَلَّ طَنَ اَف
هُ لَ لَ اِ يَّ لَّ صَ هَلْ لَ لَ لُ وُسَّرَ فَيَّ ضَيَّ مَرَّ كَأُ
مَلَّ سَوَّ هَيَّ لَع

؟ اَيَّ شَرَّ كَدُنَّ عَوْلَه : هَتَّ اُرْمَا لَ لَ اَقَفِ اَيَّ اَوْرِي فَو
: لَ اَق ، يَنَّا يَّ بَّ صَتَّ وُقَّ اَلَا ، اَل : تَلَّ اَق
، اَشَّ عَلَا اُوْدَارَا اِذِ اَوَّ اَيَّ شَبَّ مَهَيَّ لَّ لَع
يئُ فُ طَأَف ، اَنُ فَيَّ ضَلَّ حَدَّ اِذِ اَوَّ ، مَهَيَّ مَّ وَنَف
لَ كَأُ اُوْدَعَّ قَف ، لُ كَأُنَّ اِنَّا هَيَّ رَأُ ، جَارَّ سَلَا
اَدَّغَّ حَبَّ صَا اُمَلَف ، نَيَّ يَّ وَا طَا تَا بَّ وُ فَيَّ ضَلَا
مَلَّ سَوَّ هَيَّ لَع هَلْ لَ لَ اِ يَّ لَّ صَيَّ بَّنَّ لَا يَّ لَع

أَمْ كُنْ عِيْنًا صَوْنًا مُمْسِكًا لِّمَا بِيَدِهِ دَقْلٌ «: لَأَقْف

هِيَ لَعْنَةُ قَفِّتُمْ . «لَيْلِي لَأَمْ كُنْ فِي ضَب

564/1. Абу Хурайра розияллоху анхудан ривоят қилинади:

«Бир киши Набий соллаллоху алайҳи васаллам ҳузурларига келиб: «эй Аллоҳнинг Расули, мен очликдан қийналиб кетдим», деганида, у зот баъзи аёлларига одам жўнатдилар. (Аёллари) «Сизни ҳақ билан юборган зотга қасамки, бизда сувдан бошқа нарса йўқ», деди. Кейин бошқа хотинларига одам юбордилар. У ҳам аввалги каби сўз айтди. Хаттоки барчалари: «Сизни ҳақ билан юборган зотга қасамки, ҳузуримда сувдан бошқа нарса йўқдир», деб айтишди. Шунда Набий соллаллоху алайҳи васаллам: «**Бу кечада (мана бу кишини) ким меҳмон қилади?**» дедилар. Ансорийлардан бўлган бир киши: «Мен меҳмон қиламан, эй Аллоҳнинг Расули», деб, уйига олиб борди-да хотинига: «Расулulloҳ соллаллоху алайҳи васаллам меҳмонларини ҳурмат қил», деди.

Бошқа ривоятда у киши хотинига: «Сенда егулик бирор нарса борми?», деди. Хотини: «Йўқ, фақат болаларимнинг овқати бор холос», деди. Шунда у киши: «Болаларни бирор нарса ила юпатиб тур. Агар кечки овқатни хоҳлашса, ухлатиб қўй. Меҳмонимиз уйга кирганида чироғни ўчириб қўй. Меҳмонга биз ҳам еётгандек бўлиб кўринайлик», деди. Улар овқатга ўлтиришди. Меҳмон овқат еди. Икковлари оч ҳолда ётишди. Қачонки тонг отганида ҳалиги ансорий Набий соллаллоху алайҳи васаллам ҳузурларига борганида у зот: «**Аллоҳ таоло сиз эр-хотиннинг бу кеча ўз меҳмонларингизга нисбатан қилган ишингиздан мамнун бўлди**», дедилар.

Муттафақун алайҳ.